

Predikan i Kyrkhults kyrka 2011 av Tobias Bäckström

4 sönd. i påsktiden.

”Vägen till livet”

2 Mos 13:20-22

1 Thess 5:9-11

Joh 13:31-35

Ps: 517, 39, 381, 465:2-5, 743

Israels folks vandring genom öknen är en bild av det kristna livet. Vandrigen börjar genom dopet i Röda havet och slutar med målet: Kanaans land. Däremellan var den långa ökenvandringen.

Så om ditt kristna liv ibland känns som en öken så behöver det alltså inte vara något konstigt med det. Det betyder inte att det är något fel på dig!

För tänk er när israeliterna steg upp ur Röda havet efter den mirakulösa räddningen så hade de upplevt något fantastiskt. De var befriade från slaveriet i Egypten, genom att Gud demonstrerade sin makt för farao. De hade fått se det ena undret efter det andra. Nu hade de slutligen räddats och sjungit och dansat för att fira segern. När de sen vände blicken mot sitt nya mål, vad ser de? Jo, sand, sand och inget annat än sand. Hela deras vandring till Kanaans land skulle ske genom en öken. Visserligen skulle de stöta på vattenkällor och oaser på vägen men de skulle ändå bara utgöra tillfälliga rastplatser.

Gud hade inte lovat dem en enkel vandring. Och på vår väg till Livet så finns inte heller några löften om ett problemfritt liv utan svårigheter. Det har inte Gud lovat oss, men det han har lovat är ledning, han har lovat att leda oss genom öknen, leda oss mellan oaserna tills vi nått vårt mål.

När Israels folk påbörjade sin vandring så gick de inte i blindo eller på måfå. De var inte hänvisade till att klara sig själva. Gud befriade dem inte bara för att sen säga: varsågod; gå vart ni vill, gör vad ni vill med er nya frihet. I så fall hade det inte dröjt så länge innan de gått vilse i ödemarken.

Nej, Gud som först kallade dem ur slaveriet fortsatte att leda dem. Gud gick före dem och banade en väg för dem i ödemarkens väglösa terräng. Molnstoden gick framför dem på dagen och eldstoden på natten. De kunde vandra både dag och natt, både i mörker och ljus.

Det gäller även idag, var och en som vandrar i Kristi gemenskap. Hans ledning upphör aldrig, den pågår ständigt, både natt och dag, genom ljus och mörker, glädje och sorg, medgång och motgång.

Det är inte alltid vi förstår Guds ledning. Jag tror inte folket förstod varför Gud ledde dem genom ödemarken, vad som var poängen med det. Trots allt så är avståndet mellan Egypten och Israel inte särskilt långt. Folket hade kunnat gå det på några veckor. Men istället så ledde Gud dem genom en lång omväg i öknen. Säkert var det många som tvivlade om de någonsin skulle komma fram. Och ännu fler som inte förstod poängen med detta. Men de ville leva i närheten av Gud och hans närvaro. Därför följde de molnstoden som ju var tecknet på Guds närvaro även om de inte såg honom själv.

Var är molnstoden i våra liv, tecknet på Guds närvaro? När vi inte hittar vägen eller står inför ett vägval så behöver vi tecken. Det är ju ofta som vi kan uppleva att vi befinner oss i väglös ödemark och det är lätt att tappa riktningen.

Men Gud har även gett oss tecken på hans närvaro även om vi inte kan se Gud själv. I psaltaren så står det om Guds Ord att det är ”mina fötters lykta” och lyser upp vår tillvaro precis som eldstoden gjorde för folket. Hans ord talar till oss än idag för att leda oss rätt på vägen till livet. Och genom sin Ande vill han komma och bo i våra hjärtan och leda oss genom livet.

Men det mest påtagliga tecknet på Guds närvaro är nattvardens bröd och vin. Kristus finns där med sin närvaro precis som han var närvarande i molnet. Han använde sig av ett moln den gången, idag är det bröd och vin. I bägge fallen är det något vi kan se varje dag, något till synes trivialt och vardagligt, men som rymmer en större hemlighet, en verklighet som vi inte kan se. Det är som Gud brukar göra: han tar en förpackning som till yta är oansenlig men fyller det med ett oändligt stort innehåll.

Men det finns också en stor skillnad. Folket kom aldrig riktigt nära molnet. Gud fanns i deras närhet och lämnade dem inte, men fast de gick både natt och dag så kom de aldrig riktigt nära. Det var säkert tryggt för dem att se tecknet på avstånd, men avståndet övervann de inte.

Men i det nya förbundets tid så har Kristus övervunnit det avstånd som vi inte själva kunde överbrygga. Han har kommit och står mitt ibland oss, genom sin Ande och genom nattvardens bröd och vin så kommer han oss närmare än vi kan föreställa oss.

Vägen till livet kan för många vara svår och krokig. Ofta kommer vi in i återvändsgränder, ibland tvingas vi till omvägar. Israels folk fick ju göra en lång omväg ut i öknen innan de kom fram till målet, till det nya livet i Kanaan.

Men vi har en som går före oss, som banar väg för oss även när det inte finns någon väg. Låt oss hålla oss till honom, till de tecken på hans närvaro som han har gett oss för att hjälpa oss att hitta rätt i ödemarken.

Herre, led oss på vår väg genom livet till det stora Livet med dig. Ge oss tecken på din närvaro så att vi orkar gå hela vägen. Amen